

CIRIL BERGLEŠ

Városom 1971 augusztusában

1971 augusztusában a városban, ahol
minden fa bemászhat az ablakon
és minden hang elér egy másik hangot,
árnyék surran át egy hatalmas
ősmadár remegésével a tetőkön s a mezőkön,
a száraz földön kék nyomokat hagy.
A város csupasz karjaival átölel.
A felhevült utcákat járom, elviselhetetlen
a hőség, kiömlött sör szaga
mindeniütt, a hotel előtt egy
vadászkutya tekintetű taxis.
A Hármashíd lépcsői a folyóhoz hívogatnak

az emlékek vagy az álmok színeivel.
A vén gesztenyefa árnyékában egy fiatal
pár a vihar erejével ölelkezik.
A kávézóban a ventilátor fémes reszketése,
a plafonon nyugtalan szárnyak árnyéka.

A homály magányos estét ígér, amelyet
Vodmatban¹ a katonai blokk első
emeletének balkonján töltök el majd.
Egy repülő tér vissza, pislákoló
fényekkel, s tovább húz, messze, messze.

Egy hajléktalan költő búcsúja

Isten veletek, antológiák, irodalmi díjak,
Nova revija és a Literatura ragyogása.
a Književni list, az írói tévé kiváltságosai,

Isten veled, 70-es vagy 90-es generáció
(hisz úgyis mindegy): te lelkes társaság,
amelyet örökre elvesztettem.

Isten veletek, összegyűjtött művek, mell-
szobrok, miket a nemzeti kincstár raktára rejt.
Isten veled, helyi Parnasszus,
Isten veled, virágos kertjeiddel.
Isten veletek, öntetszelgő koronás poéták.

Tényleg egy kissé másként élek:
magányos verébként ebben a madárligetben.
A fennkölt dal nem kenyerem.

Ám ennek ellenére is boldogulok:
titkos megállapodást kötöttem a Költészettel.
Most könnyen földdé válhatok,
és egyre jobban érzem, az eső mit jelent,
aztán meg levéllé válok,
különbséget teszek ősz és tavasz között,
a tágas távolság megérintve
lassan holttá válok.

¹ Ljubljana egyik városrésze

CIRIL BERGLEŠ (1934) költő, műfordító. Későn kezdett el verseket írni, eddig tizenkét kötete jelent meg. Ő szerkesztette a *Határon túli szlovén írók antológiáját*. 2004-ben elnyerte a Jenko-díjat *Naplóm vallomása* című kötetéért.